

Leerrede over Colossensen 1: 18, uitgesproken op Woensdagavond 31/08/49 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 121: 1 en 2

Lezen - Colossensen 1

Voorrede.

Het zijn een paar zeer bekende verzen, die wij zongen. Ook in onderlinge gesprekken wordt het begin van het eerste vers dikwijls gebruikt als wens tot elkander en in opwekking: "Ik zal mijn ogen maar naar het gebergte slaan, vanwaar alleen de hulp kan komen." Het is ook goed en zeer op zijn plaats, dat dat geschiedt! Maar, laten wij hierop letten, dat het niet zo'n eenvoudige zaak is om onze ogen van onszelf af te wenden -- van het zien en zinlijke -- en alléén op God te slaan. Bij hetgeen er in het paradijs gebeurd is, zijn wij allen betrokken, daar zijn wij allen onder begrepen. Immers, wat daar geschied is, was een losmaking van God! Daar hebben wij God de rug toegekeerd. Dat heeft zó zijn doorwerking in alle mensen, bij groot en klein, jong en oud, (mogelijk lijkt het wel sterk uitgedrukt als ik daar nog bijvoeg: onbegenadigd maar ook begenadigd), nochtans, als er enige kennis in ons is van wie wij zijn, zal blijken) dat ook bij alle genade die aan ons is gewrocht, wij het voor het laatst houden om geheel van alles af te zien, en ons oog alleen op God te slaan.

Het "onzelf helpen", zit zo tot in het merg van ons gebeente, dat wij het oog slechts dan alleen op God slaan, wanneer wij er niet meer van buiten kunnen. Daarom is het een weldadigheid en een gunst Godes, dat Hij ons dermate in de engte, in duisternissen, in staat van ongeluk zet, dat wij zelf geen uitweg meer zien, waardoor wij doen wat wij anders nooit zouden doen: van alles afzien en het oog alleen op God slaan, van Wie alleen alle hulp komen kan.

De meesten onder ons, althans van de vrouwen en kinderen, weten nog wel alsof het gisteren of eergisteren gebeurd is, dat op die Zondagmorgen toen alle jongens en mannen naar Duitsland weggevoerd werden, wij die dienst begonnen zijn, met de 121e Psalm te zingen. Wij hebben toen gehoord, dat een ieder persoonlijk met het gezongene zijn eigen geschiedenis had, de één zus en de ander zo. Want wij wisten, dat, als de zorgen Godes niet over hen waren, en Zijn genadehand niet met ons was, wij nooit meer iemand van hen zouden weerzien.

Toen móesten wij van alles afzien, en het oog op Hem slaan. En nu is het de wil van God, dat wij dat niet alleen in een bijzonder geval zouden doen, maar dat het ons leven zou gaan worden, in de zin zoals het in Psalm 123 staat: Om het oog op Hem te slaan, gelijk een knecht op zijn heer en een dienstmaagd op haar vrouw, totdat Hij ons genadig zij.

Wensen wij een werk te doen dat Gode aangenaam is, dan moeten wij op Hem zien. Dat in de eerste plaats, en dat verder alles bijzaak is, opdat wij Hem eren met de verschuldigde eer, gelijk betaamt. Aan macht ontbreekt het Hem niet; Hij alleen is God. Aan liefde ontbreekt het Hem evenmin.

Hij is volgens het eerste artikel van onze geloofsbelijdenis, welke op Gods Woord gegrond is, de zeer overvloedige Fontein aller goeden, Die alles wat wij nodig hebben, voor ziel en lichaam, voor tijd en eeuwigheid, in leven en in sterven, zelfs boven bidden en denken kan schenken. Ik vraag daartoe Uw aandacht voor het Woord der Schriftuur; zoeken wij vooraf Gods aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt u in het 18e vers van het ons zo-even gelezen 1e hoofdstuk uit Paulus' zendbrief aan de Colossensen, waar Gods Woord aldus luidt:

En Hij is het Hoofd des lichaams, namelijk der gemeente, Hij, Die het Begin is, de Eerstgeborene uit de doden, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn.

Leerrede.

Het hoofdstuk is ons zo-even in zijn geheel gelezen, dus wij behoeven daar niet lang bij stil te staan.

In het bovenstaande is gehandeld over Christus, zoals Hij is Mede-Schepper, -Onderhouder en -Regeerder, Die heerschappij voert. Nu gaat de apostel hier er toe over om persoonlijk over Christus te handelen, zoals Hij als Hoofd van Zijn gemeente is, zijnde waarachtig God en waarachtig mens, de Middelaar Gods en des mensen, en dat krachtens het eeuwig welbehagen.

Het is een kort doch veelzeggend woord: "En Hij is het Hoofd des lichaams, namelijk der gemeente." Maar als wij even met onze gedachten bij dit beeld blijven stilstaan, dan verstaan wij al aanstonds, dat het hoofd alle levenskracht in zich besluit, zich mededelende aan alle leden. Een lichaam zonder hoofd is een zielloos lijf. Zo is de gemeente zonder Christus als een lichaam zonder hoofd. Alle levenskracht, het één zowel als het ander, van het minste af tot het meeste toe, moet van Jezus Christus, als Hoofd, afvloeien.

Daarom ook is het zulk een verheven, heerlijke taal, die wij in onze catechismus lezen in antwoord op de vraag: "Wat gelooft gij van de heilige, algemene, christelijke kerk." Dus, wat gelooft Gij van Christus' lichaam, namelijk Zijn gemeente? Dan is het antwoord: "Dat de Zone Gods uit het ganse menselijk geslacht Zich een gemeente, tot het eeuwige leven uitverkoren -- door Zijn Geest en Woord in enigheid des waren geloofs, van het begin der wereld tot aan het einde -- vergadert, beschermt en onderhoudt; en dat ik daarvan een levend lidmaat ben, en eeuwig zal blijven."

Om "Amen" te kunnen zeggen op: ik ben een levend lidmaat van Christus, van Zijn gemeente (wat zalig is) dan is in de eerste plaats nodig, te weten dat ik mede vergaderd ben tot de gemeente, en dat wel door Christus Zelf, Die dat gedaan heeft als Hoofd, door Zijn Geest en Woord. Dus, de prediking van het Evangelie is het middel, waardoor de gemeente vergaderd wordt.

Daarom leert Paulus ons ook, dat het Gode behaagd heeft door de dwaasheid der prediking zalig te maken, degenen die geloven. Hij noemt het: "door de dwaasheid der prediking", sprekende als op menselijke wijze, zoals er tegenaan gekeken wordt.

Want wat is steeds weer de korte inhoud van de verkondiging des Woords? Immers dit: dat de mens in Adam gevallen is, en zich de drievoudige dood onderworpen heeft gemaakt. Dat de Wet dan ook de vloek uitspreekt vanwege de staat waarin wij zijn, omdat wij niet gebleven zijn in al hetgeen geschreven is in het boek der wet om dat te doen, en dat daar niet baat: eigen middel, noch wet- of plichtsbetrachting, noch allerhande formaliteiten, want die laten ons in onze staat zoals wij zijn.

Dat er nu slechts één Redmiddel is om uit zó'n staat te komen, en dat is: Jezus Christus en Zijn arbeid, waardoor wij weer in gemeenschap met God kunnen worden hersteld en weer in Zijn gunst kunnen delen. Dat is, in het kort gezegd, de gehele inhoud van het Evangelie, van de leer van zaligheid. Alleen Jezus Christus, Die uit God is geworden tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing. Dat is voor de wereld een dwaasheid.

Maar wat geschiedt er nu, doordat Christus als Hoofd door die eenvoudige verkondiging wil werken? Dit: dat, waar Christus Zelf dienaars uitstoot om Zijn Woord te verkondigen, daar Hij Hoofd van Zijn Gemeente is en ambten uitdeelt, Hij er ook aan verbonden heeft, dat, waar Zijn Woord recht wordt verkondigd, dus Zijn wil en het rommelend ingewand van Gods eeuwige barmhartigheid en zondaarsliefde in Jezus Christus bekend wordt gemaakt, dat Hij daar wil werken bekering ten leven.

Dan is het de Heilige Geest, Die op een verborgen wijze de prediking des Woords aan het hart en verstand heiligt en dienstbaar stelt, op zulk een wijze, dat wij de prediking des Woords niet horen als een: lichte, zware, wettische of evangelische preek, bemoedigend, of hoe dan ook, wat voor naam een mens het ook geeft, maar de Heilige Geest verlicht het verstand, schikt en vormt het hart, en wij moeten het aannemen als de waarheid Gods, als het Woord van God.

De persoon die spreekt valt dan weg. God Zelf spreekt dan door Zijn Woord en Geest tot onze harten en verstanden. Als het voor ons het Woord van God wordt, dan helpen er geen smoesjes en praatjes aan, of om tegen te spartelen. Dan vallen ook weg de: ja-maars, en kijk-maars en och-maars. Alles van de mens valt dan weg. Als het voor ons het Woord van God is, dan moet ik aanpakken; of het tégen mijn natuur is of náár mijn natuur, ik moet het aannemen, ja zelfs wat ik uit mijn natuur nooit doe, en dat is: dat mijn ondergang vast staat buiten Jezus Christus. Dat kan alleen doordat Jezus Christus zulk een heerlijk Hoofd is, en door Zijn Geest en Woord werkt. Dáárdoor vergadert Hij Zich een gemeente.

Want, denk eens in: al hebben wij het persoonlijk niet zelf ervaren, maar een ieder onder ons, tot zelfs de kinderen toe, kunnen het verstandelijk begrijpen, dat, wanneer ons onze verloren staat en toestand openbaar wordt gebracht -- niet zó, dat wij dat dood belijden, maar dat het werkelijkheid wordt, dat het als in ons hart gegraveerd en gezonken is -- en daartegenover dan Jezus Christus, in Zijn reine en goddelijke liefde, als de enige Uitkomst en het enige Redmiddel gepredikt wordt, dan wordt Jezus Christus toch voor ons als de Magneet die het staal tot zich trekt?

Daaruit wordt dat de taal des harten: Heere Jezus, Gij alleen zijt het leven, Gij alleen de uitkomst, Gij alleen de zaligheid en de Zaligmaker. Dat doet Christus Zelf. Hij werkt alzo door Zijn Woord en Geest. Hij vergadert Zich een gemeente, trekt hen naar Zich toe. Dat behoort mede tot de heerlijkheid van ons Hoofd, dat Hij verhoogd is, waarvan Hij gesproken heeft: "En Ik, zo wanneer Ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal hen allen tot Mij trekken." Dat is Christus' werk.

Wij zien dus de uitnemendheid van de prediking van het Evangelie. Ook dat de prediking van het Evangelie geen mensenwerk is, waarin een voorganger zijn inzichten en zijn eigen ideeën de vergadering of de gemeente oplegt. Maar de prediking des Evangelies is, dat God ons openlijk de werkelijkheid bekend laat maken, zoals de zaken bij Hem staan: dat wij buiten Christus de eeuwige dood zijn onderworpen, maar dat Jezus Christus de enige Uitkomst is in Wie de zaligheid is. Dat is de inhoud.

Waar Christus vergadert, doet Hij dat op een wijze die in overeenstemming is met Gods eer. Niet naar de gezindheid, natuur, geaardheid of wil van een mens. Dat zou onherroepelijk fout zijn. Als wij soms denken, dat wij met het één of ander Jezus Christus naar onze inzichten, naar onze wensen en naar onze begeerten kunnen bewegen, dan zullen wij grote teleurstellingen opdoen.

Zulk werk moet op een groot fiasco uitlopen. Dat kan niet anders, want, hier staat: "Hoofd". Nu, daar Hij Hoofd is, zo voert Hij in alles heerschappij, Wiens raad en wil alleen moet bestaan en van Wie wij alles moeten hebben. Het is des Vaders welbehagen, dat in Hem al de volheid wonen zou. Daarom moeten wij met twee lege handen voor de dag komen.

De inhoud van de verkondiging van het Woord is dan ook, dat, waar het zijn werk doet, de zondaar niet gebouwd wordt, maar in zichzelf afgebroken wordt, opdat het fundament Christus voor de dag zou komen en wij dáárop gebouwd moeten worden. De verkondiging van het Evangelie is er niet om mensen te troosten met: ik geloof haast wel dat er wat goeds van de Heere in mij is, of, ik heb wel eens een indruk gehad en een woord, zelfs wel eens een toestand, een geval, een openbaring, soms veel genoten en ervaren om dan op toestand, geval, bemoeienis verder te bouwen. Néén, zó is het niet!! Die zijn juist dáártoe, dat wij zouden gaan verstaan, dat alle heil en zaligheid buiten ons ligt, in een Ander, in Jezus Christus! Daar wij van nature gezworen vijanden zijn, wil die aanbiddelijke God en die dierbare Jezus door Zijn Geest openbaar brengen, dat Hij ons wil beantwoorden in de ellende van onze staat, opdat wij tot Hem getrokken zouden worden. Dàt is toch de bedoeling?

In het begin van de brief van de apostel Paulus aan de Galaten, lezen wij ook van de lof aan God, dat Hij Zijn Zoon gezonden heeft om ons te trekken. Zó is het. Híj trekt. Laten wij het dan aanmerken, dat wij niet daartoe bemoeienissen hebben, om enige kracht te hebben en er bij ons enige ruimte zou zijn om te leven, maar het is, opdat Christus ons zou trekken uit deze tegenwoordige boze wereld, naar de wil Gods. Daaruit krijgt God de lof, dankzegging en aanbedding. Hij is de Auteur en Oorsprong.

Hij vergadert hen uit de wereld, van oosten en westen, van noorden en zuiden, maar middelijk, door de verkondiging des Evangelies. Hij vergadert hen uit de wereld voor Zich, opdat Jezus Christus in het grote middelpunt komt te staan, dat zij Hem zouden gaan erkennen als de hoogste Profeet en Leraar, Die door Geest en Woord onderwijst. Van Hem moeten wij het hebben. Dat wij Hem zouden gaan eren als de enige Hogepriester, want de verzoening is alleen door Hem en door Zijnszelfs offerande aan het kruis.

Als het mij door die eeuwige Geest geschonken en toegepast wordt, dan ben ik zalig. Dat wij Hem dan eren als Koning, Die bij de verworvene verlossing beschut en behoedt, en ook uit Zijn koninklijke macht en heerschappij zouden zoeken en ontvangen de heiligmaking. In Hem alleen is verlossing, in alle tijdelijke en geestelijke ellende, ja zelfs om ons straks te brengen, uit een lichaam der zonde en des doods, op de plaats om God volmaakt te verheerlijken.

Hij is het Hoofd des lichaams, namelijk der gemeente. Laat ons dan op Jezus Christus zien, Die door Zijn Geest en Woord een gemeente vergadert, en Die nog door Zijn Geest en Woord tot ons komt om ons als te trekken uit deze tegenwoordige boze wereld. Toe hoor, Hij is een beantwoording in al de raadsels, in al de knopen, in al de duisternissen waar wij in zitten, Hij in Wie de volkomen uitkomst is. Laat ons het Woord der prediking eren, en dat verheffen, en dat Woord in ons zijn loop laten hebben, al stoot het soms nog zo tegen onze hoogmoedige natuur, als wij vernedering moeten aannemen, en moeten afleggen van ons eigen licht en inzicht.

Wat is bij allen het einde, waar het Woord ingang vindt en zijn loop heeft? Toch dit: dat wij hier die openbaring en bewustheid krijgen, door die eeuwige Geest, dat wij uitverkoren zijn van voor de grondlegging der wereld, en hier bewust worden door de werken der goddelijke genade, van verzoening door het bloed en de Geest van Christus tot gemeenschap met God, in de aanbrengeing en toepassing van de gezegende gerechtigheid van Christus, ja zelfs in wederbrengeing als kind bij de Vader, zodat wij daar een thuis mogen vinden, en door die Geest, Die dat werk ook wil verzegelen, mogen zeggen: "Abba, lieve Vader."

Hij is het Hoofd des lichaams, namelijk der gemeente! De tweede zaak is, dat Christus Zijn gemeente ook beschermt. Het is niet zó gesteld, dat, daar Hij roept, trekt en hen vergadert, en als er bewustheid gewrocht is: ik ben Godes, en een lidmaat Christi, men nu wel uit de weg kan, in deze zin: er is nu een bewust geloof bij mij, en daardoor zal heel de wereld wel eerbied voor mij hebben, en zal satan ook wel bakzeil halen! Neen, zo is het niet. Wat leert de ervaring?

Dat Christus' gemeente hier is als een belegerde stad, waar alles tegen vergaderd is, vroom en onvroom. Al wat niet met God en Zijn genade akkoord gaat, hebben wij hier tegen, zelfs ons onbekeerde vlees - die overgebleven verdorvenheden uit Adam - daar op z'n best genomen, een nieuw mens woont in een oud. Datgene wat wij aan "oud", uit Adam, bij ons hebben, zoekt ons ook hak op hak te zetten, evenals de goddeloze wereld, die ons haat.

Daar behoef je geen hele zedenpreek tegen te houden! Al zoeken wij alleen maar te handelen en te wandelen naar Gods Woord en leer, dan staat men bekend als een "fijne", die denkt dat hij het alléén weet!

De "vróme" wereld is nòg subtieler en gemener. Waarom? Omdat die op haar godsdienst bouwt, op belijdenis, de één al beter en rechtzinniger dan de ander. Wanneer er dan uit de genade gesproken wordt en uit de handelingen Gods en Zijns Gezalfden, dan is het alsof heel hun godsdienst geen waarde heeft, zelfs niet dat men een erg "zware" godsdienst heeft. Wat komt er dan voor de dag? Hun werken worden stukgedrukt, en dan berst de adder er uit. Dat heeft men ook tegen.

Daarbij komt, dat satan, de overste der wereld, in het allerm minst niet duldt, dat iemand, al is het maar een kind van enkele jaren, vraagt naar de HEERE en Zijn sterkte en Zijn aangezicht zoekt. Dat kan satan niet uitstaan, zelfs niet in kinderen. Persoonlijk zal hij die of anders door zijn vazallen, vroom en onvroom, ja zelfs nog wel door hun broertjes, zusjes, vriendjes en vriendinnetjes, plagen, sarren, dwars zitten. Zó laag en gemeen is satan!

Als wij dan weten van God en Zijn genadewerken, dan is satan nog meer verwoed. Immers, het geloof is door de liefde werkend, en de liefde is mededeelzaam. Wat zouden wij wensen? Om hetgeen wij weten en om hetgeen dat in ons hart is gewrocht, van Zijn liefde en genade, eens aan anderen te laten gevoelen, dat eens over te drukken. Dat wordt wat voor satan! Want, niet alleen is hij ons persoonlijk kwijt, maar, om zo te spreken, nu gaan wij ook nog onder zijn duiven schieten. Dat is voor hem helemaal niet om uit te staan. Vandaar zoekt hij ons, als hij er de gelegenheid toe heeft, een hak te zetten, en in alles te dwarsbomen.

Maar nu hebben wij dit mee, wat ik hier las, dat Christus het Hoofd des lichaams is, namelijk van Zijn gemeente. Christus komt voor Zijn lidmaten op, die Hij gekocht heeft met Zijn eigen bloed, en betaald heeft met Zijn dood. Daarom staan zij onder Zijn bescherming, van Hem Die almachtig is, in de hemel en ook op deze aarde.

Hij wil hebben dat wij dat weten. Waarom? Opdat wij nu ons betrouwen ook zouden stellen op zulk een gezegend Hoofd, en het op Hem laten aankomen, Die nooit zal laten varen de werken van Zijn hand. Hij is de Getrouwe.

Daarbij komt nog een derde, namelijk dat Hij Zijn gemeente ook onderhoudt. Dus niet alleen vergadert, beschermt maar ook onderhoudt. Hij onderhoudt Zijn gemeente.

In de eerste plaats hierin - daar er van Zijn gemeente naar vaste wet, de weg der ganse aarde gaan - dat er weer anderen aankomen, door Godd'lijk licht geleid,

Om (ook) 't nakroost, dat den HEER wordt toebereid,
Te melden 't heil van Zijn gerechtigheid
En grote daden.

Maar ten andere ook dit, dat Hij ieder lidmaat persoonlijk van Zijn gemeente onderhoudt. Het is dus niet zo gesteld, dat, wanneer Christus hen heeft vergaderd, hen aan Zich gebonden heeft als de gordel kleeft aan de lenden des mans, alsmede beschermt, dat zij dan verder zo maar daarheen gaan. Hij wil hen ook onderhouden, en de bewijzen leveren van Hoofd te zijn, en dat Hij nu ten goede is aan de rechterhand Gods, des Vaders, om hen te gedenken, om hen met Zijn Geest en genade verder in Zijn vreze te heiligen, en in te leiden in de verborgenheden van het Koninkrijk.

Ja, naar mate er onderwerpelijke schikking is, hen eens in Zijn schatkamers in te leiden, en hen eens mee te nemen in het wijnhuis, waarin de liefde de banier over hen is, opdat hun geestelijk leven wordt onderhouden en verder opgevoerd, en zij al meer van het ondermaanse worden afgetrokken, en hemelwaarts worden opgewekt, om straks bij Hem te kunnen en mogen zijn, en Zijn aanschijn te mogen genieten en te zien volprezen.

Dus nu is Hij ook de Onderhouder. Zelf kunnen wij het leven niet onderhouden, wij zijn tot alles onbekwaam. Naar mate er in ons woont, dat wij ons houden aan ons Hoofd, Jezus Christus, zal het ons wel gaan, zal Hij ons dienen met al hetgeen wij nodig hebben om mede gediend te worden. Want dat is Zijn eer, dat is de heerlijkheid van Zijn Naam.

Zien wij daarop, dan is het zo met ons gesteld, dat wij rijk zijn. Want Hem is gegeven alle macht in de hemel en op deze aarde. Welk een Koning is Hij! Wie heeft (mee) lust zulk een God te vrezen,

't Allerhoogst en eeuwig goed?
God zal Zelf zijn Leidsman wezen;
leren hoe hij wand'len moet.

Laten wij dat vers eerst eens zingen, het is uit de 25e Psalm en daarvan het 6e vers:

't Goed dat nimmermeer vergaat,
Zal hij ongestoord verwerven,
En zijn Godegeheiligd zaad
Zal 't gezegend aard'rijk erven.

Nu lezen wij hier verder, tot troost en sterkte van allen die belangen hebben: "Hij, Die het begin is, De Eerstgeborene uit de doden." Hier worden wij dus rechtstreeks bepaald bij Wie Christus is, namelijk de uit de doden Opgestane, zulk Eén Die de macht heeft over de dood. Want de dood kon Hem niet houden.

Welk een macht heeft de dood! Het liefste wat wij hebben wordt van ons genomen. Zwak of sterk is hetzelfde, jong of oud is ook hetzelfde. Want waar God het toelaat grijpt de wrede dood ons aan, snijdt ons leven af, en de mens, die als een pronkstuk over de aarde gaat, is een zielloos lijf. Even later is al toepasselijk: "alle vlees een afgrijzing." Men zegt: het komt de aarde toe; men kan het niet langer in huis houden. Zo spreekt men over man, vrouw, vader, moeder, eigen kind (nader is er niet dan wat onder het hart gedragen en aan de borst gezoogd is). Zó is de dood. De dood gaat ook niet voor tranen opzij. Al staat een kind bij een open groeve te wenen, te jammeren: "Moeder, ik kan je niet missen", de dood stoort zich nergens aan en ontziet niets. Er is niets wreder dan de dood, en het is een macht waar alles voor onder moet doen.

Maar nu staat er van het Hoofd der gemeente: "Hij, Die het begin is, de Eerstgeborene uit de doden." Hij is de Aankondiger van zulk een nieuw leven, waarin zelfs de grootste macht, de dood, niet het minste heeft te vertellen. Want er staat: "de Eerstgeborene uit de doden." Dat kondigt een nieuwe geboorte aan, een nieuwe schepping. Zo heeft Christus door Zijn opstanding uit de doden een nieuw scheppingswerk in aanzijn geroepen, naar het eeuwig welbehagen Gods. Hij is de Overwinnaar van de dood. Een gans nieuw leven, een geheel nieuwe schepping, waar het oude als uitgeschakeld is. Gij moogt zeggen: drijf dat nu niet te ver door, want zo-even zei u nog, dat op zijn best genomen een nieuw mens woont in een oud. Maar dit wil ik nu eens vragen: in zoverre wij wat weten van de opstanding van Christus uit de doden, en als er heerschappij van Christus is, hebben jullie dan last van de dood? Mijn ervaring door de jaren heen is geweest: ik niets!

Ook heb ik bij sterfbedden gestaan waar gezegd werd: "Er is geen dood." Die bestond niet. Wat dan wel? Christus! DÍe voert heerschappij! Maar niet de dood.

Dat er bij doodsbedden gezegd wordt: "Rust in vrede", is, omdat er geen dood is. Wat er ook wel gezegd wordt: de poort is open! Zó heeft Christus de dood overwonnen! Hij heeft er als een poort van gemaakt, een ingang, een doorgang tot in de eeuwige heerlijkheid en een afsterven van de zonde. Zo'n Hoofd heeft de kerk en gemeente. Zo is Christus! Is het wonder, dat het hen, die dat kennen, doet zingen:

Hij, de Vorst der aard',
Is die hulde waart?

Hij is de Levensbron en -Fontein. Men spreekt tegenwoordig nogal eens over "de kern", nu, dat is Jezus Christus voor Zijn gemeente. Neem Hem weg, dan hebben wij niets. Maar plaats Hem in het middelpunt, want in Hem is alles wat wij tot het leven en de zaligheid nodig hebben.

Hij is dan de Eerstgeborene uit de doden. Waartoe? Hiertoe, opdat Hij in allen de Eerste zou zijn. De kanttekenaar merkt nog op, dat zowel in als: onder, allen de Eerste zou zijn, gelezen kan worden. De inhoud hiervan is, dat Christus de Opgestane is uit de doden, de Eerstgeborene, opdat Hij de eerste en de hoogste plaats zou innemen onder al Zijn broederen (want zo noemt Hij ook de gemeenteleden), maar in deze orde dat Jezus Christus de eerste plaats inneemt. Hij is de overwinnende Koning over dood, graf en hel, opdat Hij ook onder ons en in ons, onder allen de eerste plaats zou innemen, en niet de tweede.

Wij mogen hier hebben: man, vrouw, kinderen, vrienden, gaven, goed, van alles en nog wat, maar Hij behoort in allen de Eerste te zijn. Krachtens de reine orde in het Gods- en genadewerk is Hij de Eerste, De Eerstgeborene uit de doden, de Opgestane, tot troost opdat wij weten: Hij is al de Opgestane uit de doden. En straks, als de jongste dag er is, dan zullen op de stem des geroeps der bazuin en des archangels ook de graven geopend worden, zelfs de zee zal haar doden weergeven, en allen die ontslapen zijn zullen dan uit het stof herrijzen, opstaan.

Wat zal dan de opstanding van Christus in volle glorie en luister openbaar worden! Is het hier al zo groot om uit de dood onszelfs op te staan, wat zal dat dan wel niet zijn! Dus in die orde neemt Christus de eerste plaats in. Maar nu wil Hij ook de eerste plaats innemen in het hart, in de gemeente, in het één zowel als in het ander. Dan weet een ieder wat hem past en betaamt, welk een plaats ook wij Hem behoren te geven.

Ik leg daar dan de nadruk op voor een ieder persoonlijk: voor zichzelf, inwendig, maar ook uitwendig; ook in alle zaken die aanhangig zijn betreffende onze vergadering. Behoort Christus de eerste plaats te hebben, dan behoren wij Hem die te geven, opdat Hij Zich kan bewijzen te zijn ons ten goede. Want daar Hij Hoofd is, staat Hij op Zijn eer. Het is ook betamend en passend, dat een ieder Hem dat geeft.

Daarom dan, een ieder voor zich: hoe staan wij tegenover God en hoe staan wij tegenover Zijn dierbare Wonderzoon? Welk een plaats neemt Hij in? Er zou door iemand gezegd kunnen worden: "Ja maar, ik sta overal nog vóór, hoor! Ik ben nog in mijn gescheiden staat." Wat bedoelt Gij daarmee? Dat het dan geen schande is dat Jezus Christus tweederangs is? Dan zal ik een natuurlijk beeld nemen: als er twee zijn die elkander hier leren kennen en elkander wensen te trouwen, wanneer zullen die liefde voor elkaar hebben, en elkaar de eerste plaats geven? Als zij op het stadhuis gewéést zijn? Dat is toch niet zo? Dat is er toch al vóór die tijd? Want als het er dan nog niet is, dan komt het er niet, hoor!

Zo ook, als Jezus Christus niet de eerste plaats inneemt, geloof dan maar niet (want de Koning staat op Zijn eer!) dat het ooit tot een huwelijksvereniging komt. Want Hij ziet het hart aan, en sluit geen huwelijk met diegene waar geen volkomen vlakke voor Hem en Zijn genade is. De afgoden moeten vallen, opdat Hij de eerste en de hoogste plaats inneme. Als Hij dat doet, dan gaat Hij voor ons partij trekken. Waarom?

Wel, omdat Hij de leer en het Evangelie hoog houdt, en gestand doet. Dat ligt dus op ons pad. Weten wij van Zijn genade, laten wij dan steeds de zaak nakijken, onderzoeken, of wij niet in de genade verachten, dat Jezus Christus niet meer die hoge plaats bij ons inneemt, die Hij wel ingenomen heeft. Wil het goed zijn, dan moet het rijzen, zodat wij Jezus Christus net zo lief hebben in tegenspoed, in kruis en in ellende als in voorspoed, wanneer wij onder de bedauwing van Zijn genadehand verkeren en Hij ons als meeneemt in het wijnhuis, en de liefde de banier over ons is.

Kan dat? Ja! Leg dan steeds tegenover elkander Jezus Christus en deze wereld, het zinnelijk genot en het genot van Christus en Zijn genade. Leg dat eens in de weegschaal tegenover elkander. Wat dan het zwaarste is, moet maar openbaar worden. Wij besluiten dan hiermede, dat: "Indien iemand de Heere Jezus Christus niet liefheeft, die zij een vervloeking." Maar die Jezus Christus liefheeft, en Hem eert, daar zal dan openbaar worden en in toepassing komen: "die Mij eren, zal Ik eren."

Dat dan de almachtige en genaderijke God daartoe nog Zijn Woord heilige, opdat het zijn loop heeft waartoe het is en Hij het ons gaf, ons tot zaligheid en Gode tot eer en heerlijkheid. Amen.

Slotzang:

Psalm 72: 2

De bergen zullen vrede dragen,...

Zegen:

~~~~~

(De uitwendige omstandigheden, waarop tijdens deze preek enkele keren is gewezen, zijn: de huur van het voor de kerkdienst ingerichte gedeelte van het gebouw -- eertijds een graanzolder van een distilleerderij -- is met drie maanden opgezegd, wegens uitbreiding van het bedrijf, en een andere zaal, geschikt voor 3 diensten per week met rond 300 kerkgangers, benevens de catechisaties, is in Schiedam niet te huur.) (J. Blokland).